

Ionuț Caragea

DELIRIUM TREMENS

Ionuț Caragea * Delirium Tremens

Stef

Postfață

Când citești o carte, la prima lectură cel puțin, nu o faci după o anumită structură estetică. Lăsând la o parte, evident, grila elementelor structurale care s-or fi cuibărit în subconștient, prima impresie e fundamental mai categorică și mai valabilă decât orice presupuziție critică care nu ar face decât să degenereze în prejudecată literară. De altfel, atunci când vorbim despre o carte de poezie, nu cred că este consubstanțial genul de referințe pre sau postfațatorii care intercalează, uneori prea excesiv, versurile autorului într-o manieră care să nu presupună decât transferul de versificație, fără a sugera, decât vag, o anumită viziune. N-am să mă folosesc de așa ceva.

Revenind la prima impresie, am receptat actul artistic propus de Ionuț Caragea ca pe un download al unui mesaj cosmic, acolo unde raiul e ceva comod și are acea trăire intimă, consumată cotidian, de parcă divinitatea ar sta în fotoliu, urmărind la TV un scenariu cu personaje umane. Într-o anumită configurație, da, traiectul autorului comensurează acest arhetip matematic: eu la pătrat egal Dumnezeu.

Ritmul poeziei lui Ionuț Caragea înseamnă curgere de la sine, lunecare ușoară, potrivire cu ambianța unei zile liniștite, monotonă dar euforică. Aș spune chiar că lejeritatea întreprinderii scris/ citit, augmentativă propunere a autorului,

e prea familiară. Ionuț Caragea are această capacitate de a-i fi la îndemână modalitatea de a-și maturiza copilul din el în aceeași măsură în care poate, chiar dacă pretențios spus, încopilări tot ceea ce e prea format. Pe de altă parte, însuși caracterul formativ poate fi dedus dintr-o pendulare deloc forțată între teluric și ceresc, altfel spus, jocul cu antinomiile. Mai departe, cuvintele sunt imbricate plăcut, așa zice că exact atunci când poemele ar putea să sufere de platitudine, intervin instantanee ludice și te trezești culisând prin pergamente de plăceri, prin solștiții diafane, conținutul intuitiv al liricii poetului nemaifiind un dat: intensitatea și emoția își (i)au tributul spontaneității. Versificația, când ancorată în clasic, când nuanțată postmodern, e convergentă unei formule incoative, acolo unde jocurile de cuvinte dau senzația unei vizualizări microcosmice, ca și când lumea s-ar face din amănunte doar cu ajutorul ochiului. Tot referențialul poetic al autorului, echilibrat în sine, e reductibil la această atitudine emulativă care dejoacă o presupusă interdicție estetică: dezlegarea la poezie!

Dragostea spovedită în poemele sale, plină de o biogeneză angelică, de ancestralitate benefică, de fecunditate, are calificativul sincerității. Megaiubirea, cum o numește într-un loc autorul, este exprimată, visată, adulată, observată, purtată pe brațele feminității, echilibrând realitatea cu toate fantasmalele, o dragoste agapé (ἀγάπη) care-i permite, la o adică, din prea multă nevinovăție, să se hârjonească până și cu Dumnezeu, pogorât în oniric în formă feminină. Și toată poezia lui Ionuț Caragea este funcțională în sensul în care dragostea este cuvânt, beție de cuvinte, dar cuvintele acestea substituie organic nu sunt așa pentru că sunt controlate, mai degrabă este un mod al poetului deja impropriat adânc, de a

se simți în interiorul cuvintelor, de a-și face acasă, încă o dată, toată viața.

Delirium Tremens este cartea care te cucerește prin prospețime, prin năstrușnicie, prin introspecția presărată (asumat) cu termeni medicali, chiar dacă problematizarea decantată din versuri e vastă și, pe alocuri, dramatică. Chiar mi s-a întâmplat, lecturând câteva poezii, să mă simt de parcă citeam Hamlet. Asta, bineînțeles, fără să sugerez că autorul are disimulări shakespeariene. Departe de mine gândul acesta. Cred în unicitatea ființei umane, cu toate că sunt conștient că suferim și de influențe. Era vorba doar despre starea de meditație în raport cu existența, cu timpul și cu destinul spiritual al omului.

Prin urmare, corpusul liric formulat de Ionuț Caragea merită îndemnul unui exercițiu de lectură atractiv, menit să ne înnobileze patosul pentru cadrul regăsit al poeziei pure.

Florin ȚUPU,
iunie 2006, Iași